

6. KAPITOLA

Otázky a odpovědi

Eragon spustil ruce s papíry a dlouze se zahleděl do vířícího sněhu kolem orlího hnízda.

Aniž by rukopis odložil, vstal a sestoupil po dlouhém točitém schodišti do společné oblasti u úpatí kamenné špice. Zrovna tu jedli trpaslíci a taky většina lidí, ale jen několik elfů a žádní urgulové. V koutě hrál jeden trpaslík na kostěnou flétnu s vyrytými runami a hluboká, zádumčivá melodie příjemně doplňovala hukot rozhovorů.

Bylinkářka seděla o samotě vedle jednoho z ohňů a pletla okraj vlněné čepice z červené a zelené vlny.

Při Eragonově příchodu vzhledla, ale cinkot jehlic se nijak nezpomalil.

„Mám pár otázek,“ řekl Eragon.

„V tom případě máš víc moudrosti než většina jiných.“

Přidřepkl k ní a poklepal na rukopis. „Kolik z toho je pravda?“

Angela se tiše zasmála a od úst jí v chladnu vystoupala pára. „Myslím, že jsem to vyjádřila naprosto jasně v předmluvě. Je to tak pravdivé nebo nepravdivé, jak si přeješ.“

„Takže sis to vymyslela.“

„Ne,“ odpověděla a vážně se na něj zadívala přes kmitající jehlice. „Nevymyslela. A i kdyby ano, i z vymyšlených příběhů se často můžeme leccos naučit, nemyslíš?“

Eragon zavrtěl hlavou. Byl zmatený a trochu popuzený. Přitáhl si dřevěný špalek, který používali jako židli, sedl si a natáhl si nohy k ohni. Vzpomněl si, jak Brom večer často kouřival dýmku, a napadlo ho, jestli by si ji taky neměl pořídit. Trpaslíci by určitě měli nějakou, kterou by mohl používat...

Tiše se zeptal: „Proč jsi mi to dala přečíst?“

